

організаціями, міжнародними фінансовими організаціями, компаніями та людьми.

На основі всього вищевикладеного цілком можна стверджувати, що дана тема залишається актуальною, а тому потребує подальшого всебічного та глибокого дослідження.

Лялевич Т.Г.

Національний університет «Одеська юридична академія»

ІНТЕРПОЛ ЯК МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ БОРОТЬБИ ЗІ ЗЛОЧИННІСТЮ: СУЧАСНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ

Інтерпол — скорочена назва Міжнародної організації кримінальної поліції (МОКП). Це єдина міжнародна організація, яка бере безпосередню участь в боротьбі зі злочинністю. Інтерпол був створений в 1923 р. як Міжнародна комісія кримінальної поліції (МККП) для координації боротьби різних держав із загальнокримінальними злочинами із центром у Відні. В 1938 р. вона практично перестала існувати через окупацію Австрії фашистською Німеччиною. В сучасному вигляді відновлена в 1946 р. Статут Інтерполу вступив в силу в 1956 р. Її членами є більш, ніж 150 держав. Штаб-квартира знаходиться в Ліоні (Франція). Інтерпол отримав в ООН статус Міжнародної Міжурядової Організації.

Відповідно до Статуту Інтерпол не займається діяльністю політичного, військового, релігійного і расового характеру і не втручається в неї. Усі країни, що входять в Інтерпол, мають рівні права незалежно від розміру їхніх фінансових внесків. Інтерпол через НЦБ співробітничает з будь-якими правоохоронними органами, що ведуть боротьбу із загальнокримінальною злочинністю.

Розпорядчо-управлінськими органами Інтерполу є його Генеральна асамблея і Виконавчий комітет, що періодично збираються на свої сесії і засідання. У якості постійного адміністративно-виконавчого органа Інтерполу виступає Генеральний секретаріат, який займається реалізацією рішень, резолюцій і рекомендацій, прийнятих Генеральною асамблеєю і Виконавчим комітетом, координує діяльність по боротьбі з міжнародною злочинністю, здійснює збір і аналіз інформації про загальнокримінальні злочини і злочинців, проводить повсякденну роботу по зв'язку з НЦБ країн-членів Інтерполу і міжнародних установ.

Співробітництво Генерального секретаріату з НЦБ країн-учасниць Інтерполу здійснюється особливо ефективно в області боротьби зі:

— злочинами проти особистості і власності; торгівлею людьми і проституцією;

— організованою злочинністю і тероризмом; незаконним оборотом зброї, вибухових речовин, наркотиків, дорогоцінних металів і каменів;

— злочинами сексуального й іншого характеру у відношенні неповнолітніх;

— шахрайством; підробленням грошей; злочинами в сфері економіки і кредитно-фінансової області.

З огляду на важливу роль Європи в боротьбі з транснаціональною злочинністю, у 1986 р. був створений Європейський секретаріат, що структурно входить у Друге управління, але підзвітний безпосередньо Генеральному секретарю.

Сучасний Інтерпол — це і механізм і посередник у практичному співробітництві служб карної поліції різних держав у їх повсякденній роботі над розкриттям конкретного злочину, у координації і кооперації спільних дій, що починаються ними, і спостереженню, переслідуванню, розшуку і затримці міжнародних карних злочинців. У цьому механізмі співробітництва Інтерпол діє як єдиний світовий центр по виробленню спільної поліцейської стратегії і тактики боротьби з міжнародною карною злочинністю.

З цього погляду Інтерпол — унікальна, єдина міжнародна організація, що приймає безпосередню практичну участь у попередженні і придушенні «міжнародної злочинності».

Головні задачі і цілі Інтерполу на сучасному етапі полягають у наступному:

— забезпечення найбільш широкого співробітництва між зацікавленими органами кримінальної поліції в рамках діючого національного законодавства країн-учасниць Інтерполу й у строгой відповідності з положеннями Всесвітньої декларації прав людини;

— заснування і розвиток усіх необхідних органів, що будуть ефективні в боротьбі з загальнокримінальною злочинністю.

Співробітництво держав в області боротьби зі злочинністю ведеться в декількох напрямках:

1. Визнання безпеки для співтовариства держав визначених карних діянь і необхідності застосування спільних мір для їхнього припинення (тероризм, захоплення заручників, незаконна торгівля людьми, незаконне захоплення повітряних судів і ін.) Небезпека саме цих діянь фіксується в угодах.

2. Надання допомоги в справі розшуку правопорушників, що ховаються на чужій території (через дипломатичні установи і шляхом безпосередніх зв'язків між органами, що ведуть у своїй країні розшук і дізнання -правоохоронні органи).

3. Допомога в справі одержання необхідних матеріалів по кримінальній справі. Свідки і речовинні докази можуть знаходитися в іншій державі.

4. Надання практичної допомоги окремим державам у дозволі проблем злочинності, вивченні цих проблем. Вивчення проблем злочинності і боротьби з нею. З цією метою скликаються міжнародні конгреси, конференції, створюються міжнародні організації, науково-дослідні інститути.

6. Обмін інформацією. Держави часто домовляються надавати один одному інформацію необхідну для успішного проведення наслідку і піймання

злочинця, а також іншу інформацію карного характеру. Зокрема обмін інформацією про вирoki, винесених у відношенні громадян іншої країни. Як правило обмін такого роду інформацією відбувається раз у рік.

Гаджиева Д.В.

Національний університет «Одеська юридична академія»

СПОСОБИ ЗАХИСТУ СВОБОДИ СЛОВА МІЖНАРОДНИМИ НЕУРЯДОВИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ ТА ЇХ РЕАЛІЗАЦІЯ В УКРАЇНІ

У сучасних демократичних державах визнається і законодавчо закріплюється право людини на свободу слова. Серед політичних прав і свобод громадян свобода слова займає особливе місце, будучи одним з найважливіших природних прав людини. Відстоюючи ідею примата цієї фундаментальної свободи, французький просвітител Вольтер писав: «Немає в людей ніякої свободи без свободи висловлювати свої думки».

Міжнародним правом розроблена низка стандартів, спрямованих на захист свободи слова, інформації, вираження своєї думки. В першу чергу, вони встановлені статтею 19 Загальної декларації прав людини, Міжнародним пактом про громадянські і політичні права, Конвенцією про права дитини, Європейською конвенцією про захист прав людини і основних свобод, Американською Конвенцією про права людини, Африканською Хартією про права людини і народів, інших актах присвячених правам людини, що мають міжнародний та регіональний характер. Україна на шляху до демократичної правової держави здійснює розвиток правозахисних механізмів з урахуванням міжнародно-правових стандартів і формує нормативно-правову базу, за допомогою рецепції загальноновизнаних норм і принципів міжнародного права. Крім того, процес побудови в Україні громадянського суспільства, без якого неможливе існування правової держави, приводить до постійного розширення мережі як національних громадських організацій, так і міжнародних неурядових організацій, покликаних стимулювати державу до виконання нею своїх обов'язків перед людиною. Конституційний обов'язок держави дотримувати і захищати права і свободи людини і громадянина складається в створенні умов для їхньої реалізації і механізму для їхнього захисту. Забезпечення таких умов і захист прав і свобод людини і громадянина входять у функції всіх органів державної влади й органів місцевого самоврядування. Але, крім того, варто враховувати, що нарівні з національним механізмом забезпечення прав і свобод людини, також функціонує і міжнародний механізм. Згідно ст. 9 Конституції України діючі міжнародні договори згода на обов'язковість яких дана Верховною Радою України є частиною національного законодавства України, а згідно ч.3 ст.55 кожний